

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Прев 82/2021

04.03.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Томашевић, адвокат из ..., против тужених: 1. МП „Енергоконтакт“ ДОО Београд у стечају, чији је пуномоћник Драган Рашић, адвокат из ..., 2. Предузеће „Grupping Đ&М“ ДОО Београд, Батајница, 3. ББ из ..., 4. Друштво за трговину, услуге, производњу „International Business Park“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Веселин Дамјановић, адвокат из ..., и 5. Предузеће за грађевинарство, пројектовање и инжењеринг, некретнине и геодезију „Еуро Геодезија“ ДОО Београд, ради утврђења ништавости уговора, вредност предмета спора 500.000,00 динара, одлучујући о ревизији друготуженог, трећетуженог и четвртотуженог, изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 4732/18 од 27.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија друготуженог, трећетуженог и четвртотуженог, изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 4732/18 од 27.09.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Привредног суда у Београду П 4655/11 од 14.06.2018. године, одбачен је предлог за понављање поступка друготуженог, трећетуженог и четвртотуженог поднет дана 13.06.2018. године, као недозвољен.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 4732/18 од 27.09.2018. године, одбијена је као неоснована жалба друготуженог, трећетуженог и четвртотуженог и потврђено првостепено решење.

Против другостепеног решења благовремену и дозвољену ревизију изјавили су друготужени, трећетужени и четвртотужени због погрешне примене материјалног и процесног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама прописаним одредбом члана 399. у вези са чланом 412. став 5. Закона о парничном поступку („Сл.

гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11), и одлучио да ревизија друготуженог, трећетуженог и четвртотуженог није основана.

Побијано решење није захваћено битном повредом из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према стању у списима, друготужени, трећетужени и четвртотужени су дана 13.06.2018. године, поднели предлог за понављање поступка који је правноснажно окончан пресудом Привредног апелационог суда Пж 2317/17 од 18.05.2018. године. Друготужени, трећетужени и четвртотужени у предлогу су навели да им је незаконитим поступањем било онемогућено да расправљају пред судом. Истакли су да је другостепени суд донео одлуку о трошковима јер је првостепени суд погрешном применом члан 159. Закона о парничном поступку дозволио друготуженом, трећетуженом и четвртотуженом да трошковник предају у року од три дана након одржаног рочишта, а што техничком грешком није унето у записник.

Првостепени суд је предлог за понављање поступка одбацио као недозвољен, налазећи да Закон о парничном поступку не прописује понављање поступка у случају када се ради о трошковима парничног поступка, с обзиром да се предлог за понављање поступка односи на став седми изреке другостепене пресуде, којим је преиначена одлука о трошковима парничног поступка.

По становишту Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да је недозвољено изјављивање конкретног предлога за понављање поступка.

У конкретном случају, парнични поступак је правноснажно окончан доношењем другостепене пресуде Пж 2317/17 од 18.05.2018. године, којом је потврђена првостепена пресуда у погледу одлуке о тужбеном захтеву, док је одлука о трошковима преиначена и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Друготужени, трећетужени, поднели су предлог за понављање поступка из разлога предвиђених у члану 422. став 1. тачка 1. Закона о парничном поступку, тврдећи да им је повређено право на расправљање.

Према члану 422. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може се по предлогу странке поновити из разлога таксативно наведених у тачкама од 1. до 10.

Наведеним одредбама није предвиђена могућност подношења предлога за понављање поступка у случају када се ради о трошковима парничног поступка.

Према члану 159. став 1. Закона о парничном поступку о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке без расправљања. У ставу 4. истог члана, прописано је да ће о захтеву за накнаду трошкова суд одлучити у пресуди или решењу којим се завршава поступак пред тим судом.

Како се према цитираним одредбама одлука о трошковима доноси само на захтев странке, који је истакнут на начин предвиђен законом и без расправљања, то је правилан закључак нижестепених судова да туженима није могло бити повређено

право на расправљање. Стога не стоје разлози тужених на којима заснивају поднети предлог за понављање поступка, а који понављају у ревизији, да им је повређено право на расправљање приликом доношења одлуке о трошковима парничног поступка, услед погрешне примене члана 159. Закона о парничном поступку, јер се одлука о трошковима доноси без расправљања.

То су разлози због којих је требало одбацити предлог за понављање поступка, као недозвољен, по одредби члана 426. Закона о парничном поступку, јер предлагачима, овде туженима, разлог за понављање поступка у погледу одлуке о трошковима није дат законом, одредбама члана 422. став 1 тачка 1. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију друготуженог, трећетуженог и четвртотуженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске одлуке на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић